

это хорошо. Однако есть существенное различие между глубокой и всеобъемлющей зоной свободной торговли с ЕС и Таможенным союзом – в последнем член теряет свой торговый суверенитет, потому что Таможенный союз идет дальше, чем ЗСТ с ЕС", – заявил Дж. Кланси. Однако если взять, к примеру, Белоруссию, которая уже является членом ТС то нельзя сказать, что она теряет свой торговый суверенитет. Конечно, в этом есть заслуга белорусского правительства. Из этого всего возникает вопрос: настолько ли страшен Таможенный союз, как о нем говорят европейцы, или все зависит от авторитетности и политической силы отдельно взятого правительства?

Еще один из интересных вопросов, над которыми следует подумать это – зачем Европе нужна страна не с самой развитой экономикой, продукция нашей страны в большинстве своем не дотягивает до стандартов ЕС. Если отбросить ложь что Европа «за свой счет» хочет помочь Украине, то становится ясно, что у Европы есть свои планы на Украину, по которым она непременно воспользуется Украиной. Можно смело предполагать, что населению от этого лучше не станет. «Европейские зарплаты и далее будут оставаться призрачной мечтой для Украины, а вот увеличение цен на товары резко ударят по карману украинского жителя» – таков прогноз большинства экономистов.

Если вернуться, к ТС то тут можно несколько «профильтровать» ранее приведенные слова Джона Кланси, действительно потеря торгового суверенитета вполне возможна, но не для Украины, а для крупного Украинского бизнеса и это факт, так как у России большой бизнес на много больше чем у Украины. Таким образом, можно понять, что владельцы большого бизнеса, а именно и само правительство или же люди, с которыми они тесно связаны, не желают финансовых потерь, поэтому для них Евросоюз довольно интересен. Тем не менее, правительство не может разорвать свои «дружеские» взаимоотношения с Россией, так как во многом от нее зависит. Для народа же таможенный союз стал бы выгодным путем развития, но в силу обстоятельств, этнической разделенности, сложной истории народ не является одним целым, а поэтому позволяет верхушке, пользуясь этим который год делать, так как будет выгодно именно ей.

В качестве вывода нужно сказать, что у обоих союзов есть свои плюсы, но учитывая такие факторы как: украинский менталитет, политику в стране, и аппарат власти, стандарты выпускаемой продукции и многие другие факторы то я считаю, что развитие Украины в блоке стран ТС было бы эффективнее.

*Рулевський В.
НТУ «ХПИ»*

ПОЛІТИКА І МОРАЛЬ

Політика – це форма суспільної свідомості і діяльності, яка має багато вимірів. Одним із найважливіших «вимірів» політики, критерієм її ефективності є мораль. Мораль – це форма суспільної свідомості, що становить сукупність

моральних вимог, на основі яких суспільство і особистість виробляють оцінки людської поведінки, явищ соціального і духовного життя.

Політика, яка не підтримується соціальною й індивідуальною мораллю, приречена на поразку, а політик, якому характерне переслідування не загальнозначущої мети, швидко залишить політичну арену. Проблема співвідношення політики і моралі традиційно привертала і привертає в сучасних умовах увагу найбільших авторитетів світової філософії і соціології. Античні філософи Платон та Аристотель, по суті, ототожнювали політику і мораль. За Платоном моральний принцип вільної особистості – головна умова створення ідеальної держави, досконалого суспільства. Платон характеризує політику як царське мистецтво, для якого визначальним є наявність вищого знання і уміння управляти людьми. Держава – вищий рівень спілкування людей. Вища моральна доброчесність полягає в служінні вільного громадянина державі, його вдосконаленні, суспільній користі.

Італійський мислитель Ніколо Макіавеллі, виходячи зі спостережень над дійсністю політичного життя міст роздрібною Італії, приходять до висновку про принциповий незбіг сфери політики і моралі. Політична мета вимагає для свого здійснення будь-яких засобів, у тому числі і аморальних.

На думку Т.Гоббса, природжений егоїзм людей виявляється в їх прагненні силою здійснити свої бажання: «людина людині – вовк». Тільки створення громадянського суспільства, держави шляхом укладання договору між ворогуючими, відвертає ворожнечу і сприяє виживанню людей. У XIX та XX ст. проблема політики і моралі знайшла відображення в теоріях представників буржуазної філософії – Еммануїла Канта, Георга Гегеля, Еміля Дюркгейма, Макса Вебера, Вільфредо Парето та ін. Великий внесок до осмислення проблеми співвідношення політики і моралі внесли Карл Маркс, американські політологи Джордж Лоско і Лео Вільям.

Необхідність введення моральних критеріїв до політики диктується і міркуваннями порядку глобальності. Екологічні катастрофи, найгостріші міжнаціональні конфлікти, кризове становище культури, голод – постійний супутник мільйонів людей, нескінченні війни та кровопролиття, – всі ці негативні реалії напочатку XXI сторіччя ставлять під питання саме існування роду людського на планеті Земля. «Стратегія виживання людства» допускає у вигляді найважливіших складових нову «глобальну» політику, основу на визнанні людського життя, свободи особи, її права на гідне життя у вигляді свого головного імперативу. Життя та практика показують, що в політиці, як і в будь-якій іншій сфері суспільного життя, процес формування та реалізації інтересів первісно пов'язаний з моральним вибором людини. Інакше кажучи, політика споконвічно поєднує в собі дві різноманітні системи координат, системи оцінок та орієнтацій людини у відносинах з державною владою: користі та моральності.

Політична наука в Україні ще не розробила належну систему вимог, не оформила їх нормативно. Політична історія дала безліч прикладів того, як

зведення групових цінностей в ранг суспільної моралі призводило не просто до наростання політичної напруженості, але й до повної моральної деградації політики. Так, українські націонал-патріоти, вважаючи моральним «лише те, що служить великій самостійній, незалежній Україні», присвоївши собі статус верховних охоронців звичаїв, відкрито нехтують загальнолюдськими уявленнями про честь, людську гідність, добро. Проблеми національної самовизначеності, етики і культури національних відносин в сучасних умовах мають перебувати в центрі уваги політиків. Нагальним є з'ясування тих глибинних основ політики та моралі, що визначають самобутність українського народу, і повинні орієнтувати політиків в їх діяльності по відродженню України.

*Сміла А.
НТУ «ХПІ»*

ПРОБЛЕМИ СТАНОВЛЕННЯ ТА РОЗВИТКУ МОЛОДІЖНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ В СУЧАСНІЙ УКРАЇНІ

Актуальність проблеми у сучасних умовах соціально-економічних та політичних змін в українському суспільстві полягає в тому, що виникають проблемні питання, пов'язані з потребами та запитами підростаючого покоління. Відповідно, і процес інституалізації дитячого та молодіжного руху в Україні наприкінці ХХ ст. – на початку ХХІ ст. стикається з об'єктивними труднощами, насамперед з фрагментарністю, частковістю підтримки державою громадських ініціатив дітей і молоді, невиконанням прийнятих нормативно-правових зобов'язань стосовно дитячих та молодіжних громадських організацій. Це пов'язано з постійною реорганізацією структур органів державної влади, відповідальних за державну молодіжну політику, відсутністю стратегії взаємодії міністерств, відомств, інших урядових структур, які координують розв'язання дитячих та молодіжних питань у загальноукраїнському масштабі.

Молодіжні громадські організації (в Україні) – об'єднання громадян віком від 14 до 35 років, метою якої є здійснення і захист своїх прав і свобод та задоволення політичних, економічних, соціальних, культурних та інших спільних інтересів.

В Харківській області зареєстровані цілий ряд молодіжних організацій таких як:

Харківська міська жіноча громадська організація «Дія», ХОМО «Молодь за життя», Харківська обласна громадська організація «Союз професійних державних службовців», Харківська обласна громадська організація «Українська соціал-демократична молодь», Харківська обласна організація Народно-демократичної ліги молоді та ін.

Попри поступове збільшення кількості організацій вони залишаються нечисленними за складом, переважно маловідомими і неавторитетними серед дітей і молоді. Про це свідчить і кількісний склад дитячих та молодіжних організацій, якими реально охоплено, на думку дослідників, не більше 10%